

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.923 van 25 januari 2002
in de zaak A. 110.314/VII-24.586.**

In zake : Herman DE MEYER,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. DE BACKER,
 kantoor houdende te BURST,
 Oudenaardsesteenweg 77A

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Herman DE MEYER op 14 september 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 12 mei 2001 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Lievens-Houtem van 1 februari 2001, waarmee aan verzoeker de milieuvergunning wordt verleend voor het exploiteren van een rundveebedrijf en paardenfokkerij, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder Sint-Lievens-Houtem, 4de afdeling, Sectie E, nrs. 403/b, 404/b, 404/c, 406/g, 406/h aan de Letterbroek 2a, 9520 Sint-Lievens-Houtem, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 november 2001;

Gehoord het verslag van M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DEKIMPE die, loco Advocaat H. DE BACKER verschijnt voor verzoeker en van Bestuurssecretaris C. HUYSENTRUYT die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker exploiteert een landbouwbedrijf, gelegen Letterbroek 2A in Sint-Lievens-Houtem. Het is volgens verzoeker de voortzetting van het bedrijf van zijn ouders, dat 200 meter verder werd geëxploiteerd, op het adres Vlierzeledorp 58.

1.2. Op 18 juni 1992 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de bouwvergunning voor een runderstal op de huidige locatie, maar op 22 juni 1993 wordt de vergunning in beroep toch verleend door de bevoegde vlaamse minister.

1.3. Op 29 juli 1993 neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de melding van de exploitatie van een inrichting klasse 3 met 120 runderen op de nieuwe inplantingsplaats. Dat het bedrijf wordt beschouwd als een inrichting van klasse 3 is het gevolg van de foutieve publicatie van de indelingslijst bij het Vlarem I, besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 in het Belgisch Staatsblad van 2 februari 1993. De vergissing bestond er met name in dat inrichtingen in agrarisch gebied van 25 tot en met 500 grote zoogdieren waren vermeld als klasse 3. Het erratum werd pas gepubliceerd op 11 september 1993. De minister bevoegd voor leefmilieu heeft blijkbaar op 10 november 1993 laten weten dat veehouders die, ten gevolge van de vergissing bij de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad ten onrechte een melding klasse 3 hebben gedaan, ter rechtzetting gebruik kunnen maken van de procedure van artikel 38 van Vlarem I voor inrichtingen die vergunningsplichtig worden na ingebruikname. Verzoeker stelt desbetreffend in zijn verzoekschrift dat, door de publicatie van het erratum

“een inrichting in agrarisch gebied met 25 runderen met terugwerkende kracht vanaf 1 maart 1993 als tweede klasse-inrichting vergunningsplichtig werd.

Gezien deze verleende terugwerkende kracht evident problemen kon opleveren voor exploitanten, zoals verzoeker, die ingevolge de foutieve indelingsrubriek 9.5.c.1° reeds melding hadden gedaan van een nieuw rundveebedrijf met maximaal 500 runderen, vermeldde een ministeriële omzendbrief expliciet dat de exploitanten geen nadeel van deze foute publicatie mochten ondervinden. Deze bedrijven dienden echter, om billijkheidsredenen, naar analogie van artikel 38 van het VLAREM I, vanaf 1 september 1993 opnieuw aangifte te doen van hun inrichting. De Ministeriële omzendbrief stelde met betrekking tot deze regularisatie expliciet dat de betrokken exploitanten van deze procedure geen nadeel mochten ondervinden.

Opnieuw richtte verzoeker zich tot de gemeentelijke overheid welke hem (mondeling) meedeelde dat er geen nieuwe aanvraag nodig was”.

Verzoeker maakt geen gebruik van de door de vermelde omzendbrief aanbevolen mogelijkheid van de procedure van artikel 38 van VlareM I. Hij beweert dat de gemeentelijke overheid hem mondeling zou hebben medegedeeld dat er geen nieuwe aanvraag nodig was.

1.4. Op 23 augustus 1994 verleent het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning voor een loods met woning bij de runderstal. Volgens de vergunning gaat het om een loods voor de opslag van landbouwproducten en voor het stallen van landbouwmachines.

Verzoeker begint ook paarden te fokken, zonder daarvoor een milieuvergunning aan te vragen. In 1995 ging het om vijftien paarden, vanaf 1998 om dertig. De paarden worden gestald in de op 23 augustus 1994 (bouw)vergunde loods, waarin ook een piste voor het africhten van de paarden wordt geïnstalleerd.

1.5. Op 30 november 2000 vraagt verzoeker dan toch een milieuvergunning ter regularisatie van de paarden, en voor enkele andere vergunningsplichtige onderdelen van zijn inrichting.

Op het aanvraagformulier is aangeduid dat het gaat om :

“het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft: een uitbreiding door het opnemen van een grondwaterwinning, stalling van voertuigen, 1 inrichting voor het africhten van paarden, de regularisatie van 28 paarden, opslag van 3.000 liter mazout + verdeelslang, de toename in mestopslag (vaste mest)”.

Verzoeker verdedigt in voorliggende vordering evenwel een andere visie op het voorwerp van de vergunningsaanvraag (zie verder).

Verzoeker geeft aan dat hij gebruik wenst te maken van de overgangsregeling van artikel 36, 6°, van het decreet van 11 mei 1999 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en tot wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals gewijzigd bij het decreet van 3 maart 2000 houdende wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.

1.6. De Vlaamse Landmaatschappij adviseert de aanvraag ongunstig. Ze gaat er van uit dat de honderdtwintig runderen vergund zijn, maar acht de uitbreiding met achtentwintig paarden onverenigbaar met artikel 33ter, §1, c, van het Meststoffendecreet, dat verbiedt vergunningen te verlenen voor de verandering van bestaande veeteeltinrichtingen die een stijging van de vergunde mestproductie tot gevolg hebben. De overgangsregeling waarop verzoeker beroep wenst te doen is volgens het advies “enkel bedoeld voor paardenstallen bij manèges en paardenfokkerijen en niet voor paarden bij een rundveehouderij”.

1.7. Op 1 februari 2001 verleent het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunning. Zoals zal blijken is de redactie van het besluit niet zeer duidelijk. Waar in de aanhef eerst wordt gesteld :

"Gelet op de milieuvergunningsaanvraag voor de uitbreiding van een bestaande exploitatie van een inrichting (...) met als voorwerp: een uitbreiding van een veeteeltinrichting door het opnemen van een grondwaterwinning, stalling van voertuigen, een inrichting voor het africhten van paarden, het regulariseren van 28 paarden, opslag van 3000 l mazout met verdeelslang en de toename in mestopslag"

worden vervolgens alle onderdelen opgesomd die de inrichting na de uitbreiding zou omvatten, dus ook deze welke reeds vergund geacht zijn. Daarna, in het beschikkend gedeelte, luidt het besluit:

“(...) wordt (...) vergunning verleend, om een inrichting (...) met volgende rubrieken als voorwerp"

waarop een opsomming volgt van reeds vergund geachte en nieuw te vergunnen onderdelen

"uit te breiden aan de exploitatie; zodat deze voortaan omvat: het exploiteren van een veeteeltinrichting en een paardenfokkerij (...)"

1.8. Op 12 juli 2001 wordt het bestreden besluit genomen. Het beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard. De vergunning wordt verleend voor de rubrieken

"9.4.3.c.1 (2)

Uitbreiding met een paardenfokkerij met plaatsen voor 28 paarden.

15.1.1. (3)

Uitbreiding met een stalplaats voor 6 voertuigen.

17.3.6.1.b (3)

Uitbreiding met de opslag van 3.000 l mazout.

17.3.9.1. (3)

Uitbreiding met een mazoutverdeelslang.

28.2.c.1 (3)

Uitbreiding met de opslag van in totaal 1.701 m³ dierlijke mest (waarvan 1.588 m³ mengmest en 113 m³ vaste mest).

53.8.2. (2)

Uitbreiding met een grondwaterwinning van max. 1.962 m³/jaar uit één put van 30 meter diepte",

en in artikel 1, § 1, van de in eerste aanleg genomen beslissing worden geschrapt

"9.4.3.c.1 (2) : inheemse grote zoogdieren (paard en runderachtigen) in een agrarisch gebied met plaatsen voor 20 tot en met 200 gespeende dieren : 120 dieren waarvan 30 runderen jonger dan 1 jaar, 30 runderen van 1 tot 2 jaar en 60 melkkoeien.

32.4 (2) : Ontspanningsinrichtingen en schietstanden : rijsscholen, inrichtingen voor ruiters-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zadeldieren : 1 binnenpiste".

1.9. De Vlaamse Landmaatschappij tekent administratief beroep aan tegen de verleende vergunning, om de redenen die reeds aan het ongunstige advies ten grondslag lagen.

1.10. Er wordt gunstig geadviseerd door de afdeling water en de afdeling ROHM.

De Vlaamse Landmaatschappij adviseert in overeenstemming met haar beroep ongunstig voor de paarden.

De afdeling milieuvergunningen gaat er van uit dat "in het bestreden besluit, naast hetgeen werd aangevraagd, ook de runderen expliciet worden vergund", en adviseert de runderen uit de vergunning te schrappen alsook de piste, die niet bedoeld is voor gebruik door derden, maar adviseert wel gunstig voor het vergunnen van de paarden en de andere onderdelen.

De provinciale milieuvergunningscommissie tenslotte adviseert zoals de afdeling milieuvergunningen.

1.11. In het bestreden besluit wordt als motief voor de schrapping van de rubriek 9.4.3.c.1. voor wat betreft de 120 runderen vermeld dat daarvoor geen vergunning werd aangevraagd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in essentie doet gelden dat met het bestreden besluit de milieuvergunning wordt geweigerd voor het houden van 120 runderen, dat hij daardoor genoodzaakt is de uitbreiding van het bestaande rundveebedrijf te staken, hetgeen nochtans zijn hoofdactiviteit uitmaakt, dat hij voor de herlocalisatie van zijn bedrijf een lening heeft moeten aangaan bij een financiële instelling, dat de gedwongen stopzetting hem en zijn gezin zonder inkomen laat, terwijl de leninglasten blijven bestaan en het bedrijf waardeloos is geworden;

2.2. Overwegende dat te dezen de vraag rijst of het bestreden besluit inderdaad voor gevolg heeft dat verzoeker niet meer over een milieuvergunning beschikt voor het houden van runderen; dat het antwoord op die vraag niet los kan worden gezien van de beoordeling van de ernst van het eerste middel en van het tweede onderdeel van het derde middel;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert "van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, Vlarem I en II en de wet van 29 juli betreffende de "uitdrukkelijke motivering van overheidshandelingen"; dat verzoeker doet gelden dat de verwerende partij ten onrechte heeft beslist dat in artikel 1, § 2, van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Sint-Lievens-Houtem van 1 februari 2001 onder meer volgende rubriek dient geschrapt

"9.4.3.c.1 (2) : inheemse grote zoogdieren (paard- en runderachtigen) in een agrarisch gebied met plaatsen voor 20 tot en met 200 gespeende dieren : 120 dieren waarvan 30 runderen jonger dan 1 jaar, 30 runderen van 1 tot 2 jaar en 60 melkkoeien";

dat hij doet gelden dat de motivering voor die schrapping, namelijk dat deze rubriek niet was opgenomen in het voorwerp van de vergunningsaanvraag, feitelijk onjuist is; dat hij dat als volgt adstrueert :

“De door verzoeker ingediende ‘milieuvergunningsaanvraag voor de exploitatie of de verandering van een inrichting van klasse 1 of 2 (art. 5 Vlarem)’ verwijst immers onder punt D.2. ‘voorwerp van de exploitatie (korte beschrijving) met tenminste de vermelding van de rubrieken uit de indelingslijst die van toepassing zijn op de inrichting waarvoor de vergunning wordt aangevraagd’ naar de bij deze aanvraag gevoegde bijlage 2. Zoals reeds vermeld omvat deze bijlage 2 zeer duidelijk:

‘Rubriek 9.4.3.c.1

Stallen voor inheemse grote zoogdieren, inzonderheid paarden , koeien, runderen, waaronder verstaan één of meer gebouwen en/of installaties waarin grote zoogdieren andere dan varkens of mestkalveren gefokt of gehouden worden; in een agrarisch gebied: met plaatsen voor 20 tot en met 200 gespeende dieren. (klasse 2)

(120 runderen + aanvraag voor regularisatie van 28 paarden: totaal 148 grote zoogdieren)’

Milieuvergunning voor rubriek 9.4.3.c.1. werd aangevraagd voor 120 runderen en regularisatie van 28 paarden, zodat vergunning ook kon worden verleend.

Door voorbij te gaan aan de aanvraag tot vergunning van verzoeker voor rubriek 9.4.3.c.1. betreffende de runderen en door de schrapping van rubriek 9.4.3.c.1. voor wat betreft de runderen werd het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden.

Immers werd als motivering voor de schrapping van deze rubriek uit de krachtens beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van Sint-Lievens-Houtem op 1/2/2001 verleende milieuvergunning gegeven dat verzoeker geen milieuvergunningsaanvraag voor runderen zou hebben ingediend, wat niet strookt met de realiteit”;

2.3.2. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het derde middel verzoeker doet gelden wat volgt :

"Niettegenstaande de bestendige deputatie van oordeel was dat de beroepsargumenten van de Vlaamse Landmaatschappij alle niet gegrond waren en zij deze beroepsargumenten in de bestreden beslissing uitdrukkelijk weerlegde en afwees, maakte de bestendige deputatie klaarblijkelijk toch van de gelegenheid gebruik om de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Sint-Lievens-Houtem van 1 februari 2001 op voor verzoeker ingrijpende wijze te hervormen.

Art. 50, 3° Vlarem I stelt aangaande de beroepsprocedure uitdrukkelijk :

Binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Bestendige Deputatie van de provincieraad doet deze laatste uitspraak over het beroep; deze uitspraak omvat een gemotiveerde beslissing over de aanspraken en bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestendige deputatie door het hervormen van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Sint-Lievens-Houtem niettegenstaande een volledige weerlegging en afwijzing van de aanspraken en bezwaren van de Vlaamse Landmaatschappij en dus door “extra petita” te handelen, artikel 50, 3° van het B.Vl.R. van 6 februari 1991 (Vlarem I) heeft geschonden en zich daardoor schuldig heeft gemaakt aan machtsafwending en machtsoverschrijding”;

2.4. Overwegende dat de verwerende partij, wat het eerste middel betreft, betoogt dat verzoeker na publicatie van het erratum geen vergunning heeft gevraagd conform artikel 38 van Vlarem I en dat hij op een ander moment na de herlocalisatie nooit om een vergunning voor de runderen heeft gevraagd, ook niet met zijn aanvraag die tot het bestreden besluit heeft geleid; dat wat het tweede onderdeel van het derde middel betreft, zij stelt dat de overheid die uitspraak doet in beroep niet gebonden is door de uitspraak van de overheid die in eerste aanleg bevoegd is;

2.5.1. Overwegende dat in de milieuvergunningsaanvraag die tot het bestreden besluit heeft geleid volgende gegevens zijn vermeld :

“C. Voorwerp van de aanvraag (...) :

Het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft:

(...)

een uitbreiding door het opnemen van een grondwaterwinning, stalling van voertuigen, 1 inrichting voor het africhten van paarden, de regularisatie van 28 paarden, opslag van 3.000 liter mazout + verdeelslang, de toename in mestopslag (vaste mest)”;

en

“Bijlage 2 : aard en technische kenmerken van de exploitatie

(...)

2. Bestaande vergunning

Het bedrijf beschikt momenteel over de volgende milieuvergunningen :

- vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van Sint-Lievens-Houtem dd. 29/07/1993 voor : het houden van 120 runderen, het lozen van huishoudelijk afvalwater in de openbare riool, een koelinstallatie en mestopslag van 1.588 m³.

3. Onderwerp van de aanvraag

Het onderwerp van de aanvraag betreft het verkrijgen van een milieuvergunning voor het exploiteren van een paardenhouderij. Het betreft meer specifiek een gemengd bedrijf, waar paarden en melkkoeien worden gehouden.

De aanvraag betreft enerzijds de regularisatie van een aantal stalplaatsen voor paarden. Op het bedrijf kunnen in totaal 28 paarden gestald worden en 120 runderen.

(...)

Van de gelegenheid wordt tevens gebruik gemaakt om een aantal andere vergunningsplichtige activiteiten in orde te brengen. Het betreft :

- het stallen van 6 voertuigen;

- de bovengrondse opslag van 3.000 liter mazout + 1 verdeelslang;
 - het melden van verandering van de mestopslag;
 - het gebruik van 1 inrichting voor het africhten van paarden;
 - het gebruik van een grondwaterwinning van 1.962 m³/ jaar.
- (...)

6. Samenvatting

Rubrieken	Bestaande vergunningen	AANVRAAG	Nieuwe toestand
Lozing van huishoudelijk afvalwater	Ja		Ja
Runderen	120		120
Paarden	nihil	+ 28	28
Voertuigen en/of aanhangers	nihil	+ 6	6
Koelinstallatie	10 kW		10 kW
Stookolie	nihil	+ 3000 liter	3000 liter
Brandstofverdeelinstallatie	nihil	+ 1 slang	1 slang
Mestopslag	1588 m ³	+ 112,5 m ³	1700, 5 m ³ (1)
Rij-inrichting	nihil	+ 1 Binnenpiste	1 Binnenpiste
Grondwaterwinning	nihil	+ 1962 m ³	1962 m ³

(1) : 1588 m³ mengmestopslag in de melkveestal + 112,5 m³ opslag van vaste mest in mestvaalt (5 m x 15 m x 1,5m)";

dat uit die vermeldingen duidelijk blijkt dat verzoeker geen vergunning aangevraagd heeft voor de 120 runderen, daar hij blijkbaar van oordeel was dat hij over een vergunning beschikte, dit op grond van de aktenaam van het college van burgemeester en schepenen van 29 juli 1993; dat verzoeker ter ondersteuning van zijn argumentatie dat zijn milieuvergunningsaanvraag wel een aanvraag bevatte voor 120 runderen verwijst naar het punt D. 2,4 van de bijlage 2 bij zijn milieuvergunningsaanvraag; dat onder dit punt de diverse indelingsrubrieken van Vlare I zijn vermeld, die van toepassing zijn op de inrichting waarvoor de vergunning wordt aangevraagd; dat een aantal van deze rubrieken dezelfde waren voor hetgeen bij uitbreiding was gevraagd, als hetgeen door verzoeker als reeds vergund werd beschouwd; dat also onder rubriek 9.4.3.c.1 staat vermeld :

“Stallen voor inheemse grote zoogdieren, inzonderheid paarden , koeien, runderen, waaronder verstaan één of meer gebouwen en/of installaties waarin grote zoogdieren andere dan varkens of mestkalveren gefokt of gehouden worden; in een agrarisch gebied: met plaatsen voor 20 tot en met 200 gespeende dieren. (klasse 2)

(120 runderen + aanvraag voor regularisatie van 28 paarden: totaal 148 grote zoogdieren)”;

dat daarop nog een aantal andere indelingsrubrieken zijn vermeld, die van toepassing zijn op de exploitatie; dat het duidelijk is dat in casu alle rubrieken zijn vermeld waaronder de gevraagde uitbreiding viel en dat verzoeker daarin zelf het onderscheid

maakte tussen datgene wat onder die rubriek reeds was vergund en datgene wat werd aangevraagd; dat immers verzoeker voor wat de rubriek 9.4.3.c.1 betreft, vermeldde “120 runderen + aanvraag voor regularisatie van 28 paarden (...)”; dat, aangezien hij reeds sedert jaren een inrichting met 120 runderen exploiteerde, hij logischer wijze ook naast de 120 runderen de vermelding “aanvraag voor regularisatie” had moeten hebben aangebracht, zo hij inderdaad daarmee de bedoeling zou hebben gehad een vergunning aan te vragen voor de runderen; dat aldus, en zeker in samenlezing met de andere vermeldingen in zijn milieuvergunningsaanvraag, verzoeker hetgeen onder de indelingsrubriek 9.4.3.c.1 was vermeld niet kan aanwenden als argument dat zijn milieuvergunningsaanvraag ook een aanvraag bevatte voor het houden van runderen; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.5.2. Overwegende dat de ernst van het tweede onderdeel van het derde middel afhangt van de vraag of het college van burgemeester en schepenen van Sint-Lievens-Houtem op 1 februari 2001 vergunning heeft verleend voor het houden van 120 runderen, niettegenstaande uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker daarvoor geen vergunning heeft gevraagd; dat uit het feit dat het besluit van 1 februari 2001 enigszins verwarrend is geredigeerd doordat in het beschikkend gedeelte melding wordt gedaan van alle rubrieken die het voorwerp van de gehele exploitatie uitmaken, evenwel prima facie niet kan worden geconcludeerd dat het college een vergunning voor het houden van 120 runderen heeft willen verlenen; dat uit de ganse context van het besluit van 1 februari 2001 prima facie blijkt dat het college er is van uitgegaan dat, zoals door verzoeker vermeld in de milieuvergunningsaanvraag, en zoals ook de Vlaamse Landmaatschappij vermoedelijk op basis van het in de vergunningsaanvraag vermelde had aangenomen, verzoeker reeds over een vergunning beschikte voor het houden van runderen; dat alzo uitdrukkelijk “de aktename van 29 juli 1993 voor het uitbaten van een melkvee- en jongveebedrijf” wordt vermeld, als zijnde een vergunning met betrekking tot de exploitatie van de inrichting van verzoeker; dat de overwegingen in de aanhef van het bestreden besluit enkel een toetsing inhouden aangaande de toelaatbaarheid van de gevraagde vergunning voor de paardenfokkerij; dat prima facie het college van burgemeester en schepenen, wat de dieren betreft, met zijn besluit van 1 februari 2001 enkel een vergunning heeft willen verlenen voor de regularisatie van achtentwintig paarden; dat de door de verwerende partij in het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit gedane schrapping van de rubriek 9.4.3.c.1 voor zover deze betrekking had op de 120 runderen, blijkbaar was ingegeven door de verwarrende wijze waarop het besluit van 1 februari 2001 was opgesteld; dat aangezien met evengenoemd besluit

geen vergunning werd verleend voor de 120 runderen, de verwerende partij ook niet “extra petita” kan hebben gehandeld, door de desbetreffende rubriek uit het beschikkend gedeelte van het beroepen besluit te hebben geschrapt; dat het tweede onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat prima facie het volgende blijkt :

- verzoeker heeft geen vergunning aangevraagd voor het houden van 120 runderen, daar hij blijkbaar - ten onrechte evenwel - van oordeel was dat hij daartoe over een vergunning beschikte
- het college van burgemeester en schepenen heeft geen vergunning verleend voor het houden van runderen
- met het bestreden besluit kan dan ook niet een vergunning voor het houden van runderen zijn opgeheven;

dat dienvolgens het door verzoeker aangevoerd nadeel, gelegen in het niet verder kunnen exploiteren van de rundveehouderij niet voortvloeit uit het bestreden besluit; dat dan ook een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit dat nadeel niet kan wegnemen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig januari tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
Mevr. A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De Voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.